

Verdriet en troost in een watermeloen

Amara Reta en Rashif El Kaoui
in 'Een jihad van liefde'.

'Een jihad van liefde', gezien op Theater Aan Zee. Op tournee door Vlaanderen van eind januari tot april 2020. www.rataplanvzw.be

Als er iets is wat theater kan missen, zijn het moraliserende betogen. Maar daar blijft *Een jihad van liefde*, gebaseerd op het ware verhaal van terreur-slachtoffer Mohamed El Bachiri, ver van weg.

Een uiteengespatte watermeloen: meer is er niet nodig om het gevoel van tristesse weer te geven dat het verhaal van *Een jihad van liefde* zo kenmerkt. Het is een verhaal dat u wellicht kent. Loubna, de vrouw van Molenbenaar Mohamed El Bachiri, zat op de metro in Maalbeek toen die op 22 maart 2016 getroffen werd door terroristen. El Bachiri moest plots alleen verder met hun drie zonen. Maar in tegenstelling tot de kwaadheid die je zou verwachten, riep hij op om meer lief te hebben.

Draad oppikken

David Van Reybrouck tekende El Bachiri's verhaal op, en het boekje werd een bestseller. Het ging ondertussen al meer dan 100.000 keer over de toonbank en al werd vertaald in het Engels, Frans en Duits. Hans Van

Cauwenberghe herschreef de tekst voor het Borgerhoutse cultuurhuis Rataplan nu tot een theaterstuk. Aanvankelijk hielden we ons hart vast voor moraliserende betogen, maar daar blijven acteurs Rashif El Kaoui en Amara Reta ver van weg. Wat het publiek te zien krijgt zijn vooral dialogen tussen Mohamed en de geest van Loubna. Samen halen ze zoveel kleine en raak gekozen herinneringen op, dat wat er daarna gebeurt extra hard aankomt. Nu eens over hun eerste ontmoeting, dan weer over een huiselijke ruzie. Het beeld van de watermeloen blijft ook werken als rode draad: want naast het kapotte exemplaar op scène, zitten er ook ongeschonden plakjes in de koelkast, die troost bieden als El Bachiri eindelijk weer klaar is om de draad van het leven weer op te pikken.

Een jihad van liefde voegt iets aan het boek van Van Reybrouck toe, omdat het geen betoog is, maar een kwetsbaar portret van twee mensen die elkaar heel graag zien. Een kleinood om te koesteren.

(Magali Degrande)

Het Nieuwsblad
dinsdag 13 augustus 2019